

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 3 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

D' AQUÍ D' ALLA.

Val la pena de ser espanyol, no més que pels quinze dias que 'ns fa passar lo govern avants de treures la rifa de Nadal. ¡Quántas ilusions! ¡Quina manera de somiar riquesas! Si per cada miler de duros que se somia tinguéssim un quarto, un xavo, un trist maravedis, de segur que reuniriam una suma molt més considerable que si treguessim la primera.

Dada la costum de pendre participacions, hi ha ha gut aquest any, contant pel cap curt, de dos a tres milions de espanyols que 'l divendres ván adormirse bressats per l' ensomni falaguer de despertarse millo-naris. Digan si aquesta ilusió, aquesta febre de enri-quirse improvisadament, no val la pena de haver nascut a Espanya.

En los demés països no coneixen semblants emo-cions. Fora d' Espanya crehuen que la riquesa prové del treball, y per treure la grossa treballan. Aquí enteném la felicitat de una altra manera. La felicitat del espanyol depén de una bola ab un número. Treballém també; pero no per enriquirnos: treballém per poder comprar bitllets de la loteria.

La grossa que acostumava á venir á Barcelona, aquest any ha anat á Sevilla.

Si hagués vingut aquí, dels diners se n' haurian fet cases al Ensanxe.

A Sevilla probablement se 'n anirà ab cañitas y gatzara.

Ménos mal, perque si arriba á caure á Vich, los cap-lans se la menján.

Treure la rifa es una gran cosa; pero ¿y de poder gastá 'ls diners que me 'n diuen?

¡Desgraciat del qu' es avaro y tréu la grossa! En aquest cas la sort se l' hi torna desgracia. Avants de treurela no dorm pensant ab ella: després de treta tampoch dorm, pensant que poden robarli: si 's deci-deix á emplear lo capital té déu mil caborias. Al des-pénders de un duro, la por de que l' estafin l' ator-menta. Pert la tranquil-litat y la gana, s' enflaqueix, se desmillora y per últim se mort, sense que 'ls diners l' hi serveixin per prolongar un minut més la seva existencia.

En cambi 'l qu' es després...

Un mosso de café (es històrich) no va poder vendre un enter y tingué de quedarse 'l. Fà de això alguns anys. Aquell enter va treure la grossa. No era la de Nadal; pero era la grossa, un grapat de mils duros.

Naturalment, al café van tenir que buscar un altre mosso, perque ell, veure la llista y treures lo devantal, sigué tot hù.

—¡Noy, porta café! cridava un parroquiá.

—Are hi corro.

Y en efecte, va corre tant que no 'l ván veure més.

Es á dir, si: al cap de dos anys... Pero no anticipém

los aconteixements, com diuen los autors de novelas, per entregas.

De moment va ser rich. Va llogar un primer pis, va amoblarlo... y res més.

Tot era pensar: ¿Y dels diners que 'n farás? Estava aturadit: los diners l' hi feyan nosa. Casi s' hauria dit que las butxacas l' hi pesavan massa, privantlo de aquella agilitat, d' aquell desembrás que tenia quan servia café.

Un dia un nen de pochos anys que tenia, va dirli:

—Papa, fesme un titit de paper.

Per complaure á la pobre criatura va ficarse la mà á la butxaca y no hi duya sinó bitllets de banca. Ab un bitllet de cinquanta duros va fer un gall pel seu fill.

¿Qué tal? Ni 'ls reys donan aquestas joguinas als prínceps de la corona.

Aquesta reflexió va omplirlo de legítim orgull; la criatureta demanantli un titit de paper acatava de obrirli 'l camí de la felicitat.

Aquell home per ser felis, necessitava derrotxar.

¡Y ab quin brillo va ferhol!

Figúrinse que un dia un amich que l' acompanyava á passeig va entrar en un estanch á comprar un puro. Com de costum, tots los que hi havia al caixonet eran humits, estiraganyosos, tous y ab una cara que semblava que deyan:—«¡Si vols suicidarte, apa maco, encenme!»

—¿T' agradaria sè á la Habana per fumarne un de bó? va preguntarli l' ex-mosso.

—Daria qualsevol cosa.

—Anémhi? T pago 'l viatge.

—Ja está dit.

Aixó passava á las quatre; á las cinch sortia un va-por, y ab aquest vapor los dos amichs se 'n anavan á la Habana, ahont ván arribar pléus de felicitat, per desembarcar, comprá un magnífich puro á una taba-queria de la calle del Obispo, y embarcarse de nou ab lo puro á la boca, de regres á la Peninsula sense temps siquiera de agafá 'l vómit.

Al cap de un any, l' ex-mosso tornava á lligarse 'l devantal y reprenia sas antigas funcions.

—Si es servit, deya presentant una tassa á aquell mateix parroquiá que un any endarrera l' hi havia de-manat café.

—Pero, ¿quí t' ha demanat rés?

—Vosté... déu fer cosa de un any... ¿no s' en re-corda?... Si era ahir... A mí a ménos m' ha passat com un somni. Tinga, prengui aquest bitllet, que 'm sabria greu haverme 'l de quedar y treure la grossa.

Los forasters que ván venir á fira á Barcelona, ana-van en gran número al Circo ecuestre á veure la famosa

Donna Juanita. No cal explicarlos l' efecte que 'ls produhia.

Durant l' acte segon, quan l' arcalde s' ajenolla de una cama als péus de la Franceschini, y aquesta per ferli un peló se l' hi asséu sobre l' altra cama, una dóna de fóra, ab una naturalitat filla de la sorpresa, exclamá cridant:

—¿Y are?

Lo públich encare riu.

La veritat es que aquesta frasse natural é ingénua, es la millor critica que fins are s' ha fet de l' obra de Suppé y de l' execució de la Franceschini.

P. DEL O.

LO PESSEBRE.

—Y donchs Sr. Joanet ¿quin dia comensa á ensenyá 'l pessebre?

—Calli dona tinga paciència, hi ha més feyna de la que sembla: are estich buscant un rey que se m' ha extraviat; si per més cuydado que un hi tingui, sempre 's pert alguna figura ó se 'n malmet algun' altre. L' any passal vareig comprá un' angel que 'm costá 6 rals; are 'l vejés, partit pe 'l mitj y 'l rótul de *In excessis* a ca'n Pistras; n' hi he tingut que fer un' altre. Després á en Titus, lo noy xich li caygué 'l suro y 'm trenca quatre gresols que havian d' aná á l' estable.

—Donchs ja 'ns avisará.

—Si dona, perdi cuydado; després que ja ho durá 'l diari; lo senyo Comet ja té cuydado de posarho al Brusí.

—Bueno, estigui bone!; pero no se 'n desoblidi, per-que com nosaltres no l' legim, jo no sé un mot de lle-tra y sols la noya. ... ah ¿sap que l' hem promesa?

—Curatus no ho sabia, y ab á qui, ab á qui?

—Ab un *murmulista*, un noy molt de bè, perque aixó si, si no fos com cal á la nostra fami a no hi en-traria, perque á nosaltres aixó si que gracias á Déu se-ria llevárnosho.

—Es veritat, bè, ¿co qué la Cinteta 's casa? Me 'n alegro; ja 'ns ho farán saber.

—Vol callar: ja sap senyó Joanet que la Margarida no es desagahida y que de vosté y de la seva esposa 'n tenim molts favors rebuts....

—Bueno, bueno, estigui boneta.

—Passarho bè.

Lo senyor Joanet es un matalasser dels més antichs y com no es partidari de 'l lujo ni d' ensenyá tant com se te, encare guarda la botiga tal com la va deixar son pare, ab las mateixas mostras de cusura y coorta, la llana blanca y negre y 'l mateix cuixi de pè 2ta ab serrell de palla de blat de moro penjat al carré.

De parroquia no n' hi 'alta, perque quan un home treballa ab conciencia no se 'l deixa pé 'l primer que

passa. Després, al senyor Joanet es peccat qui li fa mal, ell sols està content quan pot afavorir a algú. Si a alguna dona li agafa alguna basca però el carré prop de casa seva ja hi corra i entrant-la a la botiga li fa pendre aygua-naf o bé olorar aygua florida; si alguna criatura's fa algun nyanyo ell l'hi fa posar per la seva muller un paper mullat d'estrassa ab sal, o bé l'acompanya a casa seva perquè no l'renyin si es que ha trencat algun cantu.

Es lo bonafactor del barri, però l'han fet alcalde y ell no n'està pas poch cofoy de teni l'municipal a la porta.

* * *

Los días en qu'està ple de satisfaccions son per Corpus que hi passa la professó y per Nadal. Quan ell té arreglat lo pessebre qu'es d'aquells que se'n parla y te l'municipal a la porta perquè fassi més patxoca, l'haurien de veure ab la rialleta escoltant las exclamacions y alabansas que li fan ja per un salt d'aygua ó pe'ls nuvols qu'estan molt ben imitats ab gassa de mosquitera. Ell hi posa un pam de greix.

—Ay que está bé, diu la gent del veynat que ja ha rebut recado per 'n Titus que aquell vespre l'encenian.

—Vaya com s'ho ha sabut fer.

—Té molta trassa, senyor Joanet.

—Fuji d'aquí dona, si aixó no es res.

—Oh, que hi deu haber tingut molta feyna.

—Y tot ho ha fet ab quatre escapadas, diu la seva senyora volentlo fer més gran.

—Pare, crida 'n Titus, miri que l'riu s'ha acabat.

—Vatua nada mon, vés, corra, porta la regadora.

—Que no caygui senyó Joanet, li diu veient que s'enfila per posar aygua al diposit D.ª Francisca, la mestressa de la casa.

—Tú Sendo, veyám si t'picaré 'ls dits, los noys no tocan res.

—Es manifesth vaya, diu la Margarida que ha portat a la Cinteta ab lo seu xicot perquè l'conegues lo senyó Joanet.

—Mira, mira qui ve Joanet.

—Ah, veste Donya Amandra y Don Cusé; entrin, entrin: son los pares de la criatura que criá la de casa quan se mori 'l petit, digué dirigintse a D.ª Francisca.

—Está molt bé aixó senyó Joanet.

—Que n'hi 'n sembla d'aquet saltant d'aygua ab los gos que hi béu, darrera d'aquells arbres? Veu? Hi ha 'l cassadó ab l'escopeta, més lluny hi ha un conill.

—Un conill zahont' es?

—Está amagat sota una fulla.

—Jo ja no l'hi posaria si no tingués de véures.

—Ja veurá ja li ensenyaré y 'l senyo Joanet s'enfilá sobre la taula del pessebre pero ab lo pés s'alsa una post que hi tenia perquè fos més gran y se ensolsia un grapat de montanyas.

—Dimontri crida tot enfadat.

—Qui t'hi fa pujar, salta la seva senyora, tú també tot lo dia ho estaries tocant.

—Volia ensenyá 'l conill a Doña Amandra.

—Jo ja li he dit que no ho toqués.

—Mira 'ls reys per terra, al negre se li ha trencat 'l nas.

—Perque 'ls hi tenias tant lluny, los reys se posan ab lo ninyo.

—Oh, aixó fins al dia dels Reys.

—Bueno, déixeu are, ja ho arreglarás demá.

—Quina llástima tant bé qu'estava!

—No encaparrarshi, aixó ray: demá ab quatre salts ho tinch arreglat.

—Bueno, 'ns en anirem.

—Oy nosaltres també.

—Estigui bona D.ª Francisca.

—Pasiho bé D.ª Amandra.

—Estiguin bonets.

—Vos Margarida no cal que us digui que tornéu.

—Senyors, divendres lo tornarém a encendre.

MISTER JHONSON.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Si per la senmana de Nadal no repartissen las empresas las obras més aplaudidas del repertori, faltarian a lo que deuen als forasters y als seus interessos.

Aquest any hi ha hagut funcions per tots los gustos: *Redoma encantada* per las personas que del rostit prefereixen lo farsiment; *Donna Juanita* per los que volen la cuixa; al *Español*, *L'hortolana del Born* ha donat ápit; lo *Liceo* turrans, posant a la tarde óperas de primera classe com *Hamlet* y altrás y al *Retiro* s'han encarregat del vi ranci, a mitja pesseta 'l porró. Han vist res més ranci que la *Saffo*?

No obstant, a més de l'ópera de Paccini, cantada molt bé per la Vazquez y la Paolicchi y *desventuradament* per *Venturini*, hi ha hagut *Africana* y *Hugonot* gènt no 'n vulgan més. Semblava que ho de...

De l'amaniment del gall de Nadal, es a dir, de la sal y 'l pebre, va encarregar-se 'n en Piquet del *Odeon* ab un drama escrit expressament per aquell teatro,

que 'ls cartells l'anunciavan de la següent manera: «el tan celebrado drama sacro-biblico y semi-politico, con cada sátira que canta el credo, titulado: «El nacimiento del Hijo de Dios ó los Pastorcillos.»

Ab cada sátira que canta 'l credo! Si canta 'l credo no dirá el *Correo Catalan* que 'ls Pastorets del *Odeon* no sigan un drama ben religiós!

∴ *Romea* vá reforzar las funcions rifant galls, turrans y *Champagne*. Al *Circo* van fer lo mateix.

A propósit del *Circo*. Han estrenat en aquell teatro una traducció de l'opereta de Lecocq *El Duquesito*. La lletra té 'ls seus peros; pero en quant a la música es de Lecocq y basta. Lo célebre mestre francés té molt bonas relacions ab la musa de la facilitat. Tota la seva música es garbosa, espontánea y elegant. Offenbach representa l'explosió del *Champagne*, al sortir de la ampolla plé de espuma. Lecocq representa 'l *Champagne* posat en la copa: també bull, també tréu bambollas; pero es transparent.

L'execució de l'opereta molt regular, sempre tenint en compte las condiciones especiales de la companyia del *Circo*. Los que haviam vist aquesta opereta interpretada per la *Friggerio*, per forsá hém de trobarla molt desmillorada.

∴ Beneficis: a *Romea* 'l de 'n Fuentes, galan jove molt simpátich; al *Español* lo de 'n Molas y Casas, autor de *L'hortolana del Born*; al *Retiro* 'l de 'n Perez Cabrero, director arruixat y valent, de la mateixa escola qu'én Goula. Inútil dirlos que tots tres en punt a gent y a regalos van fer lo seu Agost on plé Desembre. Tots tres van tenir bona cullita, per passar deliciosament las festas de Nadal.

La veritat es que tots tres s'ho mereixen.

N. N. N.

PANEGÍRICH DE LA TROMPETA.

A LA SOCIETAT CORAL HUMORÍSTICA «LA TROMPETA»

Lema: Si bé 's gastan las trompetas las ganas de sonar, nó:

Tot y sent un petit home y encar' més petit poeta, premiat per la *Trompeta* societat de molta broma, vull donar feyna a la ploma ja que la ploma hi guanyat, escrivint aquest dictat qu'es una mostra d'humor que regalo de bon cor a tota la societat.

Lo panegirich faré de la trompeta, instrument que lo fa sonar lo vent quan l'ataca de plé a plé. Sas qualitats cantaré sense mica de passió que soch poch aixirit jo per alabar com voldria a la que feu caure un dia fins los murs de Jericó.

Sa antigüetat tant probada no la desmenteix cap crítich, que en los llibres del *Levitich* ja la trompeta es usada. Llarga, curta, cargolada, ampla, rodona ó bé estreta sempre graciosa y ben feta es, ha sigut y será, l'instrument del cor humá que no es res sense trompeta.

La historia dels déus cantant, ja Homer per ferho ab més pompa, diuen que gastava *trompa* com si Homer fos elefant; quina mentida més gran! *trompa* no, *trompeta* era, *Trompeta* estrident, guerrera que sonant heróichs desvaris, nos conta 'l valor de 'n Páris y d' *Elena* la caguera.

Los grechs, los turchs, los romans, tant la *trompeta* estimavan, que com nin l'embolcallavan ab draps y flochs elegants; més tart los héroes cristians divinisaren sa véu: per 'xó en molts quadros veuréu fets ab quatre esgarrapadas angels de galtes infladas sonantla davant de Déu.

Sant Geroni en son desfici dins d'una cova vivia, y a cau d'orella sentia la *trompeta* del Judici; aixó proba al més novici que de llauna ó llautó feta, es la *trompeta* discreta, puig creyent al Sant aquet es sabia desde 'l mer fet que 'ljudici té *trompeta*.

Peró ¡perqué tant buscar en las arnadas historias de la *trompeta* las glorias y lo antich de son sonar,

si mil probas puch donar que los que en lo mon vivim ja de la sort en lo cim, ó bé ja ab ventura poca apuntada en nostra boca una *trompeta* tenim?

Trompeta, *trompeta* humana que sona en la nostra vida a retreta si es finida, si á n' el principi, a diana *Trompeta* que crida y mana, *trompeta* que ab los seus sons mata molts il·lusions, enalteix molts pensaments y fa que 'ls que son dolents no 's confoguin ab los bons.

Proba al canto: un criminal fuig del castich ab sa trama, la *trompeta* de la fama es la acusació fiscal. Ella conta tot lo mal, ella conta tot lo bé; secrets per ningú no té puig que si pèl aire sona secrets a n'el aire dona ab lo seu *re-tre-té-té*.

Un home té la alegría de tindre una bona sort: com no l'hi cab en lo cor, al aire prompte l'envia. Ja ho sab lo qui no ho sabia perquè desde aquella feta l'home, *trompeta* indiscreta, sona fins a poguer més y al sentirla los demés sonan un'altra *trompeta*.

Un altre té una disort, la pena no es per caçada, toca tot seguit llamada y vé 'l consol del dolor. Y llavors no sonant fort lo buf del aire s'aguanta, que com que lo dol espanta es l'home per lo seu só *trompeta* de professó en temps de *Senmana santa*.

Aque'l que té la esperansa de fama que no mereix, sent *trompeta* d'el mateix bufant, bufant, gloria alcança; toca a atacar al que avansa, retirada al que recula, toca alto a n' aquell que *adula*, y fins ab mesura poca lo ministre de Déu toca si bé los tochs dissimula.

Succeheix molts vegadas que confús se sent un toch, molts creuhen qu'es toch de *foch* y no 's véuhen flamaradas. Las conciencias apocadas tot ho fan anar de baixa, ompla 'l jugador la caixa, puig l'incendi es sapigut, son, *deu morts*, cent que han perdut y tres que han guanyat la faixa.

Té una mare quatre fillas y buscant gendre babau, a passeig ó bé a sarau está tocant a guerrillas. Las donas méns senzillas al aire 'l reclam abocan, de só algunas s'equivocan, altrás tot y sonant ballan y si algunas n'hi ha que callan algun altre instrument tocan.

Ja 'u dich qu'es etern concert lo mon, de *trompeteria*. Se sona de nit y dia, ni una sola nota 's pert, s'avisa 'l méns despert sentint tanta de remó que ab l'estranya confusió de *retrets* y de *retretas* si bé 's gastan las *trompetas* las ganas de sonar, nó.

Instruments, donchs ja ho veyéu —y perdonéume aquest nom— que sent *trompetas* tothom, instruments també seréu; *trompeta* de flaca véu la méva musa indiscreta demana per eixa feta si es que quelcom pot valer, no coronas de llorer mes sí algun toch de *trompeta*.

Barcelona 6 de Desembre de 1883.

JOSEPH M.ª COBOLOSA.

ESQUELLOTS.

Lo Sr. Darder—Mendizábal, 19—es com tothom sab un naturalista que fins are s'havia distingit per l'art exquisit ab que sabia dissecar los animals de tota mena.

Peró avuy ha passat a *mayores*, y per medi de un desinfectant del qual ell sol ne té 'l secret, embalsama

ls cadàvers ab una pulcritut y una economia, fins are desconegudas.

Fà pòchs dias vá fer la proba en un cadàver, alcançant los resultats més satisfactoris, tant que onze dias després de la mort, dit cadàver estava com si acabés de morir, sense la més mínima senyal de descomposició.

L'operació es senzillíssima: ni menos hi ha necessitat de despullar lo cadàver. Basta injectarli una quantitat de desinfectant per la carótida y s'ha lograt l'efecte.

Aplaudeixo 'l procediment Darder per lo que t'è de democràtic. Avants únicament podian fer us del embalsament las familias poderosas. Dintre de poch estarà á l'alcans de tolas las fortunas.

Entre dos manobras:

- Tano ¿ja t'has menjat lo gall aquest any?
- No: hém entrat d'ánech. ¿Y á casa t'èva?
- A casa no hi havia gall ni medi de comprarlo y 'ns hém menjat lo gat.

Un industrial que durant l'any 1881 vá vendre á l'Ajuntament dos partidas de fusta, de valor 515 pessetas, ha anat á cobrarla un sens fi de vegadas, sense poderne treure un quarto.

Que prengui paciència. L'ajuntament es Sagastina, y com á tal promet y no paga.

¿Sabria dirme algun regidor per qué ha servit aquella fusta? ¿Que se n'han fet?

¿Qué vol que n'hajan fet? Una caixa de mort, pèl crèdit del Ajuntament.

Diuen que D. Francisco está molt trist.

Va compromèters á fer dimitir á n'Casas y en Casas vá dimitir lo càrrech de tinent d'arcalde.

Va compromèters á fer nombrar á n'en Cabot y en Cabot fins are s'ha quedat á las capsas, ó á las urnas qu' es igual.

Uns quants regidors, quan se procedeix al nombrament votan en blanch, y 'l Sr. Cabot se queda en blanch y D. Francisco més blanch que la paret.

Lo blanch es lo color de l'ignocència.

Del Correo catalan:

«A los señores suscritores del Propagador de la devoción á San José.—Desconfiar de toda persona que no se presente con el recibo de suscripción.»

¿Y are?

Jo 'm creya que 'ls que intervenen en aquestas cosas eran apóstols de la fé catòlica, y are resulta que son apóstols de la desconfiansa mundana.

Comensament de una gacetilla de la Vanguardia:

«Ayer tarde continuó con intensidad la lluvia que aguló la rua, con gran descontento de la crème de nuestros pschutt, etc., etc.»

No hi falta sinó la higa lifa, perque algú l'hi preguntí:

¿Y are? ¿Qué t'è senyora Vanguardia?

La senmana passada vá calarse foch á la sagristia de Sant Cugat, consumintse alguns ornaments.

Ornaments destruits pèl foch!

Com si fossen heretjes condemnats á cremar á las calderas del Pere Botero!

LLUNA DE MEL Y LLUNA DE FEL.

Un marit quan vá casarse parlantne de sa muller deya:—L'estimo d'un modo que 'm la menjaria, á fé.

Ha passat un any apenas d'aquest matrimoni, y ell de no havèrsela menjada are diu que l'hi sab grèu.

J. REIG Y V.

Lo bisbe ha ordenat á tots los rectors de la diócessis, que l'hi dongan compte de tolas las antigüetats existents en las iglesias y rectorias.

Resposta probable de un rector:

Sr. Bisbe, sápigas que d'antigüetat, en aquesta rectoria, desgraciadament no n'hi ha més que una: la majordona, que te xeixanta set anys y es tota arrugada.»

Han desaparecut 4,000 duros de l'administració de rentas de Figueras.

Diguém ab lo refranch:

«Aixó son figas de un altre paner.»

Una novedat.

Aquest any en alguns establiments hi havia un rétol que deya: «No se admiten felicitaciones.»

Y 'l sereno, 'l carter y 'l escombriaire se 'n anavan ab la cara motxa, sense un quarto.

Al puesto d'ells jo no m'hauria apurat per tant poca cosa.

Truco y quan surten á obrir exclamo: —Que passin unas malas festas... Ja véu que no 'ls dono cap felicitació!

Sembla que alguns joves de Barcelona preparan una corrida de novillos.

No sé; pero 'm sembla que parlant ab propietat haurian de dir que preparan una corrida de joves.

Un home ab espardenyas entra en una sabateria del carrer Nou y demana unas botinas.

Se las emproba, s'alsa y diu: —Sembla que 'm som estretas.

—No tinga cuidado, caminant se l'hi donarán.

Encare no l'hi diu aixó l'home apreta á corre, l'amo crida «agaféulo» y 'ls agents de l'autoritat cosa rara! logran detenirlo.

—Pero senyors, deya 'l delingut, jo 'm creya que me las dava. L'amo mateix ha dit que caminant se 'm donarian!

Ha mort Mario 'l gran tenor.

Com ell no n'hi ha hagut cap més. Gayarre y Masini son respecte d'ell lo qu' en Lagartijo y en Frasuelo respecte de 'n Cúchares. En art, repárintho, sempre lo antich es millor que lo modern.

Mario vá neixe marqués. Erá alegre y mal-gastador, de modo qu' en uu tancar y obrir d'ulls vá derrotar la fortuna dels seus pares. En aquell temps hi havia encare la presó per deutes, y 'ls acreedors anavan á ferlo tancar.

—Sr. marqués, va dirli un dia un desconegut, presentantli un paper: firmi aixó y jo m'encarrego de pagar als acreedors.

—¿Y qu' es aquest paper?

—Una contracta per l'Academia real de música.

—Pero si jo no sech artista...

—Ho será. La naturalesa l'hi ha donat una véu portentosa, t'è cor, t'è talent, no l'hi falta sino que vulga y será 'l rey dels tenors.

Mario vá firmar y alguns mesos més tart s'estrenava cantant ab un éxit colossal Roberto il diávolo.

Alló que dihém en l'article sobres que la grossa ha caygut á Sevilla, no es exacte.

Lo bitllet havia anat á Sevilla; pero no ván volerlo y ván retornarlo á Madrid.

¡Despreciar 500 000 duros!

Los andaluzos son bromistas; pero, vaja, que de tant en tant tenen unas bromas bèn pesadas!

QUÈNTOS.

A un que s'ha fet rich, no sé com, perque d'instrucció no 'n t'è gota, l'hi preguntavan:

—Y 'l nen que tal?

—No m' en parli: are l'hi ha sortit un humor escrupulós al coll.

A cal metje:

—Qué t'è vosté?

—No sé. La post del pit me fá mal, lo mateix que la viga de l'esquena.

—La post y la viga? Aixó ray, home: vagi á veure 'l fuster.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

—Sè que vás de tres-segona á Total, Primera-quarta: aixis m'ho ha contat la Marta qu' es una galan persona.

—¿Sabs qu' es? Una xafardera qu' en tot se t'è de ficar: jo t'juro que l'hi baig de dar una bona quart-primera.

J. M. F. DE PETITS.

II.

Sense la inversa-segona no 'm proba á mí lo menjar: m'agrada molt la primera; pero molt més las total.

UN TONTE.

MUDANSA.

Tinch á casa una ballesta que quan la tot la total, no pot passar un quart d' hora sense agafarhi un pardal.

Y per més que jo la tot y la tot molts cops, á fé, no sé pás lo que déu ferho, no hi puch may agafar res

UN TAPÉ Y F. DE T.

SINONIMIA.

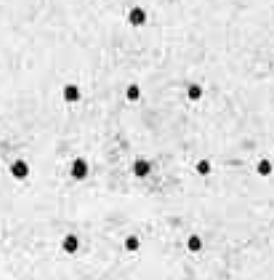
Pèl mèu sant lo mèu ricot me vá regalá una tot.

Tot sovint ab don Pasqual aném á fer la total.

Un dia 'm vaig adormí sota la total de un pí.

CROSPIS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una consonant.—Segona: una planta.—Tercera: part de l'armadura.—Quarta: tothom ne t'è.—Quinta: consonant.

XIXIMÉ Y C.º

TRENCA-CAPS.

DO-MI-FA-LA-LA-SI.

Combinar aquestas notas musicals de modo que digan un nom de dona y l'objecte que fá.

CARLOS JOFRE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Nom d'home.
- 3 4 1 6 4 7 2—Id.
- 1 2 6 8 7 8—Id.
- 7 8 3 4 8—Unas flors.
- 1 2 7 4—Nom de dona.
- 5 4 3—Un membre.
- 3 2—Nota musical.
- 7—Lletra.

UN VETERANO

GEROGLIFICH.

DOS LIBERALS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-ta-ri-na.
2. Id. 2.ª—Vi-vi-a.
3. ACENTÍGRAFO.—Dómino, Domino, Dominó.
4. MUDANSA.—Mana, Mena, Mina, Mona.
5. NIVELL DE PARAULAS.—
A
I N N
R T G
A O E
M A N E I.
6. CONVERSA.—Dalia.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Nicolau.
8. GEROGLIFICH.—Per pinyas los pins.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUIATS PER LAS CUINERAS.

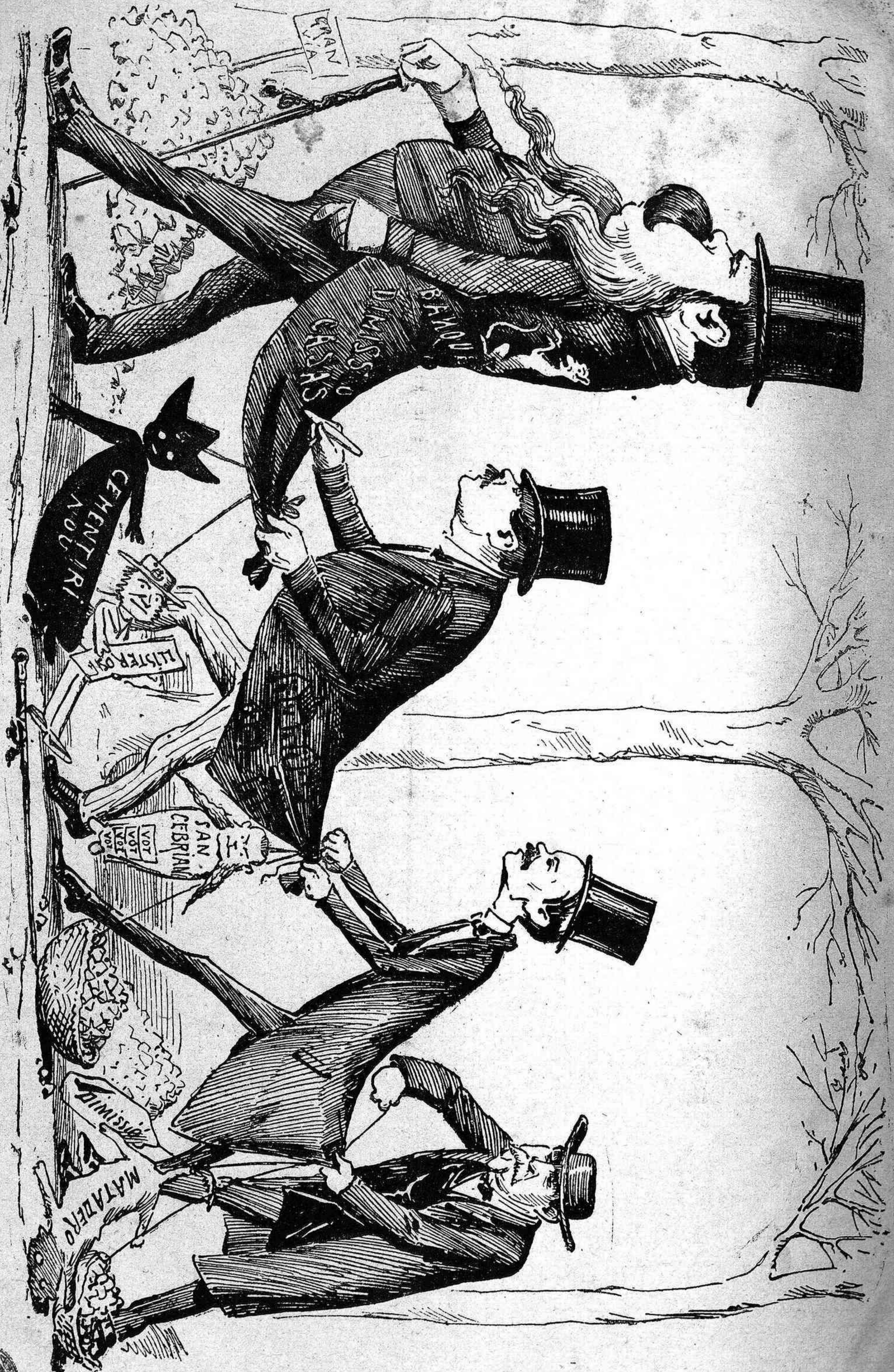
Gran assortit per tots los gustos y tolas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de tolas classes y preus baratissims, desde 1/2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s' otorgan grans rebaixas.

LIBROS PARA AGUINALDOS Y REGALOS.

Gran coleccion de obras de lujo y económicas, ilustradas con preciosas láminas en negro y colores, elegantemente encuadernadas.—Precios desde 2 reales en adelante.—Libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

L' un la posa al altre y tots la duhen.

